

Per Bruus-Jensen

Om den subjektive virkeligheds mysterium

(Vedr. verdensbilledets erkendelsesmæssige aspekt)

*Fænomenet livsoplevelse
er uden sammenligning
verdensaltets største mirakel.*

Martinus

Den subjektive virkelighed...

Fælles for praktisk taget alle mennesker er at man tager dette at opleve for givet som noget ganske naturligt og selvfølgeligt. Men hvordan går det i virkeligheden til. Og hvad er det rent faktisk, vi oplever.

Mht. det sidste spørgsmål udtaler Martinus, at det reelt er os selv, vi hver især oplever. I første række vore egne hjernefunktioner, for at være mere præcis. Det er i realiteten disse, vi oplever SOM dit og dat: fx som et landskab, et maleri, et musikstykke, en glæde eller smerte, et andet menneske, naturen som helhed etc. etc.

At det rent faktisk altid og i enhver situation er os selv, vi oplever, er ret så let at sandsynliggøre. Nemlig med henvisning til den rolle, vore sanseorganer spiller. Fx synssansen i forbindelse med oplevelsen af et storslået landskab.

Som bekendt kommer en sådan oplevelse i stand på den måde, at det ydre landskab via øjnenes funktionsmåde og samspil med såkaldt lys tegner sig som et omvendt billede på de to øjnes respektive nethinder, der hver især har størrelse som ca. et almindeligt frimærke.

Oplevelsen af det storslåede landskab tager altså udgangspunkt i de omtalte små nethindebilleder og er dermed allerede på dette trin et vidnesbyrd om, at det i det pågældende tilfælde rent faktisk er sig selv, man oplever. Mere præcist ens egne øjne og deres funktionsmåde. Men vel at mærke ikke som to frimærkestore billeder, der står på hovedet inde i hovedet på én selv, men som et ydre, retvendt og homogent landskab af vældige dimensioner. Hvilket naturligvis i sig selv kræver en forklaring. En forklaring, der bl.a. inddrager den fysiske hjerne i miraklets fuldbyrdelse, og hvorved det bliver endnu mere tydeligt, at det til syvende og sidst 100% er sig selv man oplever SOM det storslåede landskab. Og således med alt andet tilhørende vor oplevelse af verden omkring os. Alt står og falder det med personlige sanseorganers

virksomhed i samspil med den ligeledes personlige fysiske hjerne, og alt sammen er det dermed forskellige måder at opleve sig selv på...

Af samme grund er det enkelte menneskes oplevelsesverden i videste forstand usynlig for alle andre, hvilket også gælder for dyrenes vedkommende samt for alle andre livsformer, der er genstand for livsoplevelse. Den personlige livsoplevelse er ikke direkte tilgængelig for andre, hvad der igen betyder, at den verden, livsoplevelsen repræsenterer, for den enkelte 100% er subjektiv og super privat. Og godt det samme, jfr. en lille drengs refleksioner over gudsbegrebet. Henvendt til sin mor udbryder han nemlig spontant, at når Gud er alle steder, så er det godt at han er usynlig, for ellers ville han jo spærre for hele udsigten. Og det sammen kan helt indlysende siges om de levende væseners individuelle livsoplevelse: godt at den er privat og dermed usynlig for andre...

Efterbilledets vidnesbyrd

At den personlige livsoplevelse virkelig er super privat vil et simpelt eksperiment på supplerende vis kunne understrege og godtgøre.

Det drejer sig om oplevelsen af et såkaldt *efterbillede*, og det udføres på følgende måde:

Sammen med en medhjælper befinder man sig i et mørkelagt rum, der oplyses af en kraftig, elektrisk pære.

Foran sig har man på en meters afstand 2 ark hvidt papir (størrelse A3), der på væggen er anbragt ved siden af hinanden, og hvoraf det ene ark er præget af en enkel tegning i sort tusch, fx et kraftigt **X**, der befinder sig midt i en tilsvarende kraftig, sort cirkel.

Arkene er anbragt, så de er maksimalt belyst af den elektriske pære, og man stirrer i 30-40 sekunder stift og koncentreret på den sorte tuschtegning (medhjælperen ser i en anden retning).

Når de 30 sekunder er gået, flytter man blikket over på det blanke ark papir og vil nu se det sorte X i sin cirkel som et negativt efterbillede; dvs. X og cirkel optræder nu med *hvid* farve, medens resten af arket optræder som sort.

Så snart, man har noteret sig det pågældende efterbillede, beder man sin medhjælper slukke lyset i lokalet, og for så vidt forsøget lykkes, vil man stadig se det negative efterbillede svæve ude foran sig i mørket. Og så snart dette er konstateret, spørger man sin medhjælper om vedkommende også kan se efterbilledet, hvilket denne vil benægte. Det svævende efterbillede er m.a.o. 100% subjektivt og super privat.

Men vi mangler stadig den egentlige pointe: så snart medhjælperen har svaret på spørgsmålet, lukker man øjnene og konstaterer, **at man stadig ser efterbilledet svæve ude i rummet.** Helt som før. Men hvilket rum...?

Svaret er naturligvis ens eget selvgenererede livsrum og dermed det livsrum eller kosmiske cyberspace, hvori AL livsoplevelse finder sted hvad enten det er dagslys eller tasmørke: landskaber, medmennesker, musikstykker, TV-reklamer – kort sagt ALT... Hvilket harmonerer med, at det i virkeligheden som en fast regel altid er ens egne, private hjernefunktioner, man oplever. Og vel at mærke ikke kun som et indre tanke- og følelsesliv, men som allerede nævnt også mht. hele den fænomenologiske side af livsoplevelsen med dens mange forskellige sanseindtryk. Og hvad der i denne henseende gælder for mennesket, gælder som sagt også for alt andet, der er genstand for livsoplevelse. I alle tilfælde er livsoplevelsens u håndgribelige univers en selvskabt projektion (et kosmisk *holografi*, så at sige) genereret af et dertil indrettet projektionsapparat med tilhørende effektgenerator – for menneskets vedkommende i første række den fysiske hjerne.

Rækkevidden af denne konstatering fremgår antydningvis af følgende anekdote:

Et ægtepar befinder sig i indbyrdes skænderi over et eller andet synspunkt, som de ikke deler. På et tidspunkt bliver det fru for meget, og med himmelvendte øjne siger hun kvindeligt opgivende: "du *forstår* mig ikke...!" Hvortil han friskfyragtigt svarer: "Jamen kære, så lån mig dit hoved i fem minutter, så skal du blive forstået som aldrig før..."

Konklusion

Hvert eneste levende væsen i tilværelsen lever subjektivt i sit eget selvgenererede, virtuelle cyberspace, der mht. fremtoning helt er præget af det personlige sansesæt plus den tilhørende projektionsgenerators (læs hjernes) individuelle funktionsmåde i systemets vekselvirkning med den omgivende verdens mangfoldige objektive påvirkningskilder. Således lever mennesket med *sit* subjektive virkelighedsbillede, flagermusen med sit, guldsmeden og humlebien med hver sit, colibakterien med sit, og således fremdeles fra art til art og fra individ til individ fra de absolut største til de absolut mindste...

Til eftertanke...

Der ligger en positiv og frugtbar erkendelsesgevinst i jævnligt at minde sig selv om, at den omverden, man subjektivt og naivrealistisk oplever i hverdagen, i virkeligheden til syvende og sidst er en oplevelse af ens egen hjerne og dens funktioner. Det leder nemlig frem til spørgsmålet om, hvordan det rent faktisk går til...

Om koblingslegemet og det parafysiske organkompleks

Så langt som hertil kan fænomenet livsoplevelse foreløbigt defineres som et spørgsmål om den måde, hvorpå hjernen og dens funktioner fremtræder for individet. Iflg. Martinus er hjernen imidlertid ikke alene om at præstere dette mirakel, men samarbejder med et omfattende, 'bagved' forekommende *parafysisk* organkompleks forstået på den måde, at det pågældende organkompleks er dannet i stoffer og energier der er langt finere og mere subtile end dem, der danner den fysiske hjerne. Af samme grund kan de heller ikke registreres med fysiske sanser og måleapparater, men forholder sig som usynlige og usporlige set fra den fysiske energi- og materiefære. Ikke desto mindre eksisterer de og tjener i samme forbindelse som det stoflige grundlag for den egentlige generator af livsoplevelse i alle dens former.

Som intuitionen iflg. Martinus 'ser' den pågældende generator består den af to sektioner: en primær og en sekundær, hvor den primære tjener som den egentlige frembringer af livsoplevelse, medens den sekundære blot tjener som forbindelsesled mellem denne frembringer på den ene side og den fysiske hjerne på den anden. Sagen er nemlig, at disse to organiske områder – den fysiske hjerne kontra den parafysiske oplevelsesgenerator – som følge af deres store 'materielle' forskellighed ikke direkte kan 'snakke sammen', men kræver et transformationsled, der kan formidle kontakt og trafik begge veje. Et transformationsled Martinus i samtalerne med forfatteren omtalte som *koblingslegemet*, og som han beskrev som værende af delvis fysisk og delvis parafysisk natur. Hvorfor det også er nærliggende at se koblingslegemet knyttet til den virkelighedssfære, vi inden for fysikken nu har lært at kende som *kvante-vakuumfeltet* eller *nulpunktfeltet*.

Vedr. koblingslegemet

Det skal i den forbindelse indskydes, at det hermed introducerede parafysiske organkompleks i sin helhed også tjener som grundlag for individets udødelighed forstået på den måde, at nævnte kompleks på ukrænkelig vis sikrer en videreførelse af individets rådighed over meningsfuld livsoplevelse og bevidsthed, når den fysiske organisme som et generelt vilkår før eller siden afgår ved døden.

Det forholder sig endvidere således at det ved døden i første omgang er *koblingslegemet*, individet er knyttet til og har som grundlag for sin rådighed over livsoplevelse og bevidsthed, idet netop koblingslegemet via sin hidtidige rolle på naturlig vis har en række programmer for fysisk adfærd indbygget, som individet er fortrolig med, og som det efter døden derfor også helt automatisk, men samtidigt til en vis grad ufordelagtigt for det selv er tilbøjeligt til at ville videreføre på det parafysiske eksistensplan.

Martinus udtrykte det på den måde, at koblingslegemet er sæde for det, han kaldte "*den fysiske vanebevidsthed*", samt at denne vanebevidsthed automatisk binder individet til en særlig parafysisk transit- og overlevelsesezone, han omtalte som "*den første sfære*", idet den grænser direkte op til det rent fysiske eksistensplan og således i en vis udstrækning på godt og ondt præges af dette. Men bindingen er kun midlertidig, idet opholdet i den første sfære kun varer så længe som det kræver for den afdøde via assistance fra såkaldte skytsengle at blive fortrolig med den parafysiske verdens helt anderledes eksistensnormer og adfærdsformer.

For øvrigt! Forholder det sig virkelig således, at koblingslegemet og "den første sfære" rent faktisk har noget med nulpunktfeltet at gøre, må det imødeses, at den videre teoretiske og teknologiske udvikling inden for fysikken en dag vil sætte den fysiske verdens beboere i stand til at skue direkte ind i disse områder af den såkaldte åndelige verden og derved – som en tillægsgevinst – én gang for alle hæve dennes eksistens over enhver tvivl.

Vedr. den parafysiske oplevelsesgenerators primære sektion

Som allerede oplyst tjener koblingslegemet som forbindelsesled mellem den fysiske hjerne og den parafysiske oplevelsesgenerators *primære* sektion i de perioder, hvor individet er fysisk inkarneret. Koblingslegemet formår altså at modtage og overføre de pågældende data på en sådan måde, at de på hensigtsmæssig vis kan blive viderebearbejdet af den rent parafysiske oplevelsesgenerator – af Martinus omtalt som "*den sjælelige struktur*".

Mht. denne drejer det sig iflg. Martinus om et parafysisk organkompleks sammensat af 7 parafysiske specialsystemer, han omtaler som *åndelige legemer*, og som hver især tegner et bestemt kompetenceområde, der i princippet fremgår af de navne, han har tilkendt dem: 1. Instinktlegemet (automatfunktioner); 2. tyngdelegemet (dynamik); 3. følelseslegemet (kontrol af dynamik); 4. intelligenslegemet (hensigtsmæssighed); 5. intuitionslegemet (idéskabelse); 6. hukommelseslegemet (erfaringsdannelse).

Hvad det syvende legeme angår – kaldet *evighedslegemet* – spiller dette på flere måder en overordnet rolle set i forhold til de seks øvrige. Dels tjener det som 'koordinations- og kommandocentral' for de seks øvrige legemer, og dels fungerer det som arkiv for samtlige de oplevelser og erfaringer, individet gennem sin evige fortid har høstet. Og det er lige præcis ved denne sidstnævnte særlige egenskab at evighedslegemet i primær forstand sikrer individet såkaldt livsoplevelse. Hvilket betyder, at vi her omsider er fremme ved den faktor, der helt centralt og konkret spiller rollen som individets effekt og oplevelsesgenerator, af Martinus omtalt som ***sanseregistret***.

Sanseregistret som primær effektgenerator

Dette forklarer Martinus ved, at al oplevelse, når alt kommer til alt, dybest set er en *genkendelsesproces*. Ganske vist ubevidst, men ikke desto mindre forstået på den måde, at det ocean af oplevelsesdata fra fortiden, der ligger lagret i evighedslegemet, på relevant vis træder i mønsteragtig karakter, når de konfronteres med de data, der knytter sig til den strøm af sanseimpulser, der fra den fysiske hjerne via koblingslegemet i en stadig strøm ledes frem til det pågældende mega-erfaringsmateriale i evighedslegemet – altså til sanseregistret.

Selvfølgelig er sagen i praksis langt mere kompliceret end denne principielle fremstilling giver indtryk af, men tages det i betragtning, at sanseregistrets indhold af data rent faktisk er uendeligt, og at de pågældende data alle uden undtagelse refererer til tidligere oplevelser med tilhørende sansekvaliteter mv., da vil det også indses, at der for sanseregistrets vedkommende både i princippet og i praksis er basis for tilsynekomsten af uendeligt mange både velkendte samt nye og hidtil uprøvede datakombinationer, der for de sidstnævntes vedk. endvidere er koder for nye og hidtil uprøvede sansekvaliteter og oplevelsesformer mv. Og at en sådan tilvækst af nye datakombinationer med tilhørende nye oplevelsesformer har noget med virkeligheden at gøre, vil kunne ses bekræftet gennem iagttagelse af naturens velkendte tilbøjelighed til at opfinde nye og atter nye perifere sansesystemer. Sansesystemer, der sammen med de tilhørende hjerneorganer iflg. sagens natur også vil genere tilsvarende nye typer sanseimpulser, som via indslag i sanseregistret vil udfordre dette og få det til at fungere på tilsvarende nye måder samt med etablering af ligeledes nye typer sansekvaliteter til følge.

Eller sagt anderledes: som 'systemet' i princippet fungerer, er det muligt i det uendelige at frembringe fænomenet livsoplevelse på stadigt nye og hidtil uprøvede måder, hvilket antallet af nuværende vidt forskellige sansesystemer her på vor egen klode som sagt allerede er et godt eksempel på og vidnesbyrd om. Men *hvad* eller *hvem* er det egentlig, der HAR oplevelsen, når det af gode grunde ikke kan være den fysiske hjerne i dens egenskab af relæstation og transformator, og ej heller sanseregistret, der jo 'blot' fungerer som effektgenerator...?

Svaret er fra Martinus side den faktor, vi som mennesker dagligt henfører til gennem brugen af begrebet **JEG**, og som subjektivt set er centrum i alt, hvad vi såvel oplever som foretager os: jeg ser; jeg går; jeg skaber; jeg synger; jeg hører, jeg føler etc. etc...

Men hvad er så dette "JEG" for en størrelse...? Og hvorfor har vi aldrig set det eller på anden måde håndgribeligt registreret det...? Ér det rent faktisk

noget virkeligt, når det kommer til stykket...? Eller er det blot en 'blind makker' i sproget; en praktisk talemåde, der via et dækord som netop "**Jeg**" i virkeligheden henfører til den fysiske organisme som den sande løsning på samtlige eksistentielle spørgsmål og problemer og herved indirekte sætter netop organismen i centrum som generalnævner og fixpunkt for hele det enkelte menneskes såvel udadvendte som indadvendte aktivitet – dets objektive skaben kontra dets subjektive opleven...?

Om Jegets identitet og rolle i sammenhængen

Det mener Martinus bestemt ikke; tvært imod har han i sine kosmiske visioner 'set' Jeget som et reelt, universelt og tidløst *funktionsprincip*, der med overordnet indflydelse adresserer sig til samtlige levende væsener i tilværelsen. Et funktionsprincip, der på den ene side i praksis spiller rollen som ultimativ årsag til al *skabelse* i verdensaltet, og som på den anden side tilsvarende ultimativt fungerer som evigt *vidne* til den pågældende skabelse og dens resultater.

Eller sagt kortere: udtrykket Jeget dækker over et universelt funktionsprincip, der i praksis gør sig gældende som udelt og tidløs *skaber* og *oplever* – kort sagt: reelt fungerer som **subjekt**.

At det pågældende funktionsprincip konsekvent fremhæves som **universelt** betyder i praksis, at det både udelt og uafbrudt adresserer sig til samtlige levende væsener i tilværelsen. Det er m.a.o. det samme universelle Jeg, vi alle sammen trækker på, når vi skaber og oplever, idet individualiseringen som sådan 100% varetages af *organismerne* og således i virkeligheden er en illusion. Gennem vor delagtighed i det store fælles-Jeg er vi nemlig alle sammen ét og det samme væsen. Et væsen, der af praktiske grunde på materieplanet har splittet sig selv op i et uendeligt antal selvstændigt fungerende, organiske enheder, der tilsyneladende lever hver sit individuelle liv, men hvor sandheden er, at de alle via deres andel i det fælles Jeg uden undtagelse med deres eget mini-liv bidrager til at leve helhedsvæsenets mega-liv.

Om Jeget kontra den subjektive virkelighed

Nuvel, så langt, så godt. Men vi mangler stadig at få besvaret hvad Jeget rent objektivt er for noget, siden det ikke uden videre lader sig se eller på anden måde registrere.

Hertil svarer Martinus overraskende, at Jeget godt nok har objektiv status, men at det samtidigt ikke desto mindre er totalt immaterielt – altså ustofligt i enhver forstand. Og følgelig kan det ikke forklares ved stoflige egenskaber i tid og rum, men må tværtimod erkendes som navnløst i den forstand, at det

ikke er noget af det, vi i øvrigt kender, og derfor heller ikke kan beskrives via sammenligning med noget kendt. Det nærmeste, man kan komme et ord for det, er begrebet **ÅND**, der jo dybest set heller ikke siger os noget, når sandheden skal frem. Godt nok læser vi i Biblens 1. Mosebog om Guds ånd, der i tidernes morgen svævede over vandene/verdensdybet som forberedelse til skabelsen af den verden, vi i dag kender og er en del af. Men hvor mange har mon forstået, hvad der rent faktisk er tale om. Til gengæld: hvis Guds ånd som hævdet af Martinus i virkeligheden er Guds Jeg, medens verdensdybet/vandene er begrebet for dét kosmiske ur-stof, som verden skal fremgå af, hvordan skal så denne skabelse i praksis kunne finde sted i betragtning af, at Guds Jeg iflg. samme Martinus er totalt immaterielt og dermed synes direkte uegnet til at håndtere det kosmiske råstof – vandene..?

Martinus svar på denne gåde er lige så enkelt som det er overraskende. Det peger nemlig på, at alt stof i virkeligheden er camoufleret ånd, således at der ved roden ikke er nogen forskel på ånd og materie. Og dette bør faktisk ikke komme som nogen overraskelse for læserne af disse linjer i betragtning af, at den geniale tyske fysiker Albert Einstein (1879-1955) med sin specielle relativitetsteori fra 1905 plus den hertil hørende berømte OG ligeledes efterprøvede formel ($E=mc^2$) har vist, at alt stof i virkeligheden er camoufleret **energi**, der igen for sit vedkommende ikke har materiel status, men må opfattes som noget immaterielt. Og det er netop takket være disse særlige forhold, at det både i princippet og i praksis er muligt for det immaterielle Jeg både at tumle stoffet (i første række den enkelte organisme) i skabende forstand OG skaffe sig indtryk af det i subjektiv forstand – altså opleve det. Dog naturligvis ikke ved et snuoptag, men gennem strategisk udnyttelse af en række love og forholdsregler, som det imidlertid ikke er stedet at gøre rede for her. Dog skal det som en naturlig afrunding af emnet nævnes, at selve løsningen ligger i, at fænomenerne **ånd, energi og stof** tilsammen tegner et treenigt funktionsprincip der muliggør såvel hensigtsmæssig skabelse som attraktiv livsoplevelse i enhver skala...

Efterskrift

Som sagen er fremstillet, kan fænomenet livsoplevelse herefter i sin essens defineres som et spørgsmål om den måde, hvorpå Jegets skabe-/oplevelsesevne med samt dens funktioner løbende eksisterer og fremtræder for Jeget.

Mht. den rent *fænomenologiske* side af livsoplevelsen kan denne mere præcist defineres som et spørgsmål om den måde, det parafysiske *sanseregister* under indflydelse af udefra kommende impulser løbende eksisterer og optræder for Jeget. Simpelthen...

Supplerende læsning som meget varmt kan anbefales:

Martinus: Livets Bog, bind 2, stk. 529-558

Alex Riel: "Mystik og videnskab" – specielt side 184-225. Forlag: 1.dk 2009.

